

HAJDU MÁRIA

Derengés

Hajnali derengés
oson az ég alján,
sejtelmes, kesernyés
reggeli illat száll.

Messze suhan a gond
ismeretlen tájra,
olvad a telihold,
füttyül a világra.

Ezüst fénye cseppen
az alvó felhőkre,
fürge szellő reppen
harmatos mezőkre.

Egymásért

Sohase vettem a vágyaimat számba,
azt, hogy mi teljesült, sose volt leltárba?
Nem raktunk egymásra súlyokat, terheket,
cipeltük közösen, mit cipelnünk kellett.

Merengő

Kertilámpa-fénynél apró bogarak,
maguk után húzzák fényuszályukat.
Mint a könnyű lepke, száll a gondolat,
mint a nyitott könyvet, látom sorsomat.
Kísérhet a múlt, de элем nem állhat,
mögöttem, csakis mögöttem járhat.

Melankólia

Szőlőszemek vére cseppen,
búcsúzik a nyár.
Madár bújik őszi kertben,
mind azt mondja: kár!
Virág hervad, levél hullik,
elalszik a táj.
Napról-napra tovább nyúlik,
az éjszaka vár.
Eső csapkod, szél kavargó,
sápad már a Nap.
Hegygerincen tél csavarog,
közelít a fagy.

Szíveddel ölelj

(szonett Tiboromnak)

Az hittem, sose látlak már,
és az a tűnő pillanat
örökre kívül maradhat,
s elvész egy bűvös fénysugár.

Karodban hogy bújhatok el,
ha mégis elhurcol a sors,
és már csak múlt lesz majd a *most*?
Kérlek, a szíveddel ölelj!

Lelkeddel ringasd lelkemet,
arcomhoz érintsd arcodat,
kérlek, a szíveddel ölelj!

Oly közel érezhesselek,
szememben láthasd magadat,
s újra a szíveddel ölelj.